

90

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 5 kwietnia 1965 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia normatywów czasowych oddawania niektórych maszyn i urządzeń do montażu i eksploatacji.

Na podstawie § 10 ust. 3 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie wzmoczenia kontroli nad zamawianiem i montażem maszyn (Monitor Polski Nr 51, poz. 249) i zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 9 listopada 1962 r. w sprawie wytycznych dotyczących ustalenia normatywów czasowych oddawania maszyn i urządzeń do montażu i eksploatacji (Monitor Polski z 1962 r. Nr 85, poz. 399 i z 1965 r. Nr 9, poz. 29) oraz w związku z koniecznością dokładniejszego określenia maszyn i urządzeń nie podlegających obowiązującym w resorcie górnictwa i energetyki normatywom czasowym oddawania do montażu i eksploatacji — zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 19 września 1963 r. w sprawie ustalenia normatywów czasowych oddawania niektórych maszyn i urządzeń do montażu i eksploatacji (Monitor Polski z 1964 r. Nr 9, poz. 41) wprowadza się następujące zmiany.

- 1) w § 1 ust. 2 wyrazy „400.000 zł” zastępuje się wyrazami „200.000 zł”;
- 2) w załączniku do zarządzenia:
  - a) w tytule załącznika wyrazy „400.000 zł” zastępuje się wyrazami „200.000 zł”;
  - b) uwaga 1 pod tabelą załącznika otrzymuje brzmienie:
    - „1. Nie podlegają postanowieniom o normatywach czasowych maszyny i urządzenia pochodzenia krajowego i zagranicznego:
      - dostarczone jako prototypy (pierwowzory),
      - nie będące prototypami, dostarczone dla wyposażenia obiektów produkcyjnych o nie sprawdzonej technologii, posiadających charakter prototypowy”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 20 lutego 1965 r.

Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Mitrega*

91

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 7 kwietnia 1965 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie normatywów czasowych magazynowania i oddawania do montażu i eksploatacji maszyn poligraficznych.

Na podstawie § 10 ust. 3 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie wzmoczenia kontroli nad zamawianiem i montażem maszyn (Monitor Polski Nr 51, poz. 249) oraz zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 9 listopada 1962 r. w sprawie wytycznych dotyczących ustalenia normatywów czasowych oddawania maszyn i urządzeń do montażu i eksploatacji (Monitor Polski z 1962 r. Nr 85, poz. 399 i z 1965 r. Nr 9, poz. 29) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 2 zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 21 grudnia 1963 r. w sprawie normatywów czasowych magazynowania oraz oddawania do montażu i eksploatacji maszyn poligraficznych (Monitor Polski Nr 97, poz. 461) wyrazy „400 tys. zł” zastępuje się wyrazami „200 tys. zł”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *L. Motyka*

92

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 12 kwietnia 1965 r.

w sprawie świadectw zdolności żeglugowej statków żeglugi śródlądowej.

Na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Statki żeglugi śródlądowej będą dopuszczone do żeglugi na śródlądowych drogach wodnych po uzyskaniu świadectwa zdolności żeglugowej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do statków bez własnego napędu mechanicznego albo poruszających się za pomocą silnika nie wbudowanego na stałe, jeżeli ich powierzchnia nie przekracza 20 m², oraz do statków rybackich o powierzchni poniżej 20 m² z wbudowanym na stałe silnikiem o mocy do 10 KM.

§ 2. 1. Świadczenie zdolności żeglugowej stwierdza, że statek odpowiada wymaganiom konstrukcyjnym, użytkowym i bezpieczeństwa żeglugi i został dopuszczony do żeglugi na wodach wymienionych w tym świadectwie.

2. Świadczenie zdolności żeglugowej powinno być przechowywane na statku wraz z dokumentami, na podstawie których zostało wydane. Nie dotyczy to statku bez stałej załogi.

§ 3. 1. Świadczenie zdolności żeglugowej wydaje na wniosek właściciela (użytkownika) statku inspektorat żeglugi śródlądowej właściwy dla portu macierzystego statku.

2. Wzór świadectwa zdolności żeglugowej określi instrukcja Ministra Żeglugi.

§ 4. Wniosek o wydanie świadectwa zdolności żeglugowej powinien być złożony na piśmie i zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i siedzibę właściciela (użytkownika) statku,
- 2) nazwę lub numer statku,
- 3) port macierzysty statku,
- 4) rodzaj i przeznaczenie statku,
- 5) miejsce i rok budowy statku, kotłów i silników napędowych,
- 6) wykaz i opis wyposażenia pokładowego, sygnałowego, ratunkowego, awaryjnego i przeciwpożarowego,
- 7) dokładne określenie, na jakich wodach statek może uprawiać żeglugę, oraz rodzaj żeglugi (dzienna, całodobowa),
- 8) wykaz załogi z podziałem na funkcje.

§ 5. 1. Do wniosku o wydanie świadectwa zdolności żeglugowej właściciel (użytkownik) statku powinien załączyć:

- 1) dla statku podlegającego nadzorowi Polskiego Rejestru Statków:
  - a) dokument klasyfikacyjny,
  - b) wyciąg z książki urządzeń ładunkowych i dźwigowych,
  - c) wyciąg ze świadectwa pomiarowego;
- 2) dla statku nie podlegającego nadzorowi Polskiego Rejestru Statków:
  - a) opis stanu technicznego statku i jego urządzeń,
  - b) opinię stwierdzającą, że statek może być dopuszczony do żeglugi; opinia powinna określać przeznaczenie statku i okres, na który statek może być dopuszczony do żeglugi.

2. Jeżeli statek posiada kotły parowe i zbiorniki ciśnieniowe, do wniosku wymienionego w ust. 1 należy ponadto załączyć orzeczenie Urzędu Dozoru Technicznego lub innej upoważnionej do tego instytucji o stanie kotłów i zbiorników ciśnieniowych.

3. Do wniosku o wydanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statku nowo wybudowanego lub przebudowanego należy ponadto załączyć orzeczenie określające stan pomieszczeń mieszkalnych i warunków sanitarnych oraz urządzeń statku pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy, wydane przez właściwe organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej i technicznej inspekcji pracy właściwego związku zawodowego.

4. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się również do statków podlegających nadzorowi Polskiego Rejestru Statków, jeżeli odmówił on wydania dokumentu klasyfikacyjnego.

§ 6. Dokumenty wymienione w § 5 stanowią podstawę do wydania świadectwa zdolności żeglugowej.

§ 7. 1. Nadzorowi Polskiego Rejestru Statków na zasadach i w zakresie uregulowanym odrębnymi przepisami podlegają:

- 1) statki z własnym napędem, przeznaczone do przewożenia więcej niż 12 pasażerów,
- 2) statki z własnym napędem o mocy silników głównych od 100 KM wzwyż,
- 3) statki bez własnego napędu o iloczynnie długości i szerokości pomiarowej od 100 m² wzwyż,
- 4) statki techniczne o mocy silników głównych lub iloczynnie długości i szerokości pomiarowej, określonych w pkt 2 i 3, na których zainstalowane są silniki o mocy od 100 KM wzwyż, napędzające urządzenia techniczne; w tym wypadku nadzorowi podlegają również silniki napędzające urządzenia techniczne, urządzenia i instalacje elektryczne, rurociągi i mechanizmy niezbędne do pracy siłowni,
- 5) dźwigi pływające, posiadające mechanicznie napędzane urządzenia dźwigowe o udźwigu od 1 tony wzwyż.

2. Właściciel (użytkownik) statku może poddać nadzorowi Polskiego Rejestru Statków inne statki, nie wymienione w ust. 1.

§ 8. 1. Opinię o dopuszczeniu statku do żeglugi (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. b) wydaje na podstawie dokumentów statkowych, opisu stanu technicznego statku oraz jego urządzeń i protokołu oględzin komisja powołana przez właściciela (użytkownika) statku spośród pracowników własnych lub innej jednostki organizacyjnej, posiadających odpowiednie kwalifikacje. Na wniosek właściciela (użytkownika) statku komisja ta może być powołana przez inspektorat żeglugi śródlądowej.

2. Komisję do sporządzenia opisu stanu technicznego i opinii o zdolności żeglugowej statku nie stanowiącego własności jednostki gospodarki społecznej powołuje właściwy inspektorat żeglugi śródlądowej.

3. Opis stanu technicznego statku i jego urządzeń (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. a) może być dokonany przez właściciela (użytkownika) statku lub na jego wniosek przez komisję.

4. Szczegółowy tryb powoływania komisji wymienionych w ust. 1 i 2 oraz tryb ich postępowania ustali instrukcja Ministra Żeglugi.

§ 9. 1. Jeżeli podstawą wydania świadectwa zdolności żeglugowej jest opis stanu technicznego statku i jego urządzeń oraz opinia komisji (§ 8), inspektorat żeglugi śródlądowej mając wątpliwości co do zgodności opisu ze stanem faktycznym lub co do słuszności opinii ma prawo zażądać przedstawienia nowego opisu i opinii sporządzonych przez komisję w innym składzie.

2. Inspektorat żeglugi śródlądowej może wydać świadectwo zdolności żeglugowej na podstawie własnych oględzin statku.

§ 10. Orzeczenia określone w § 5 ust. 3 wydawane są na podstawie przepisów przewidzianych w art. 12 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182). Orzeczenia te powinny posiadać klauzulę o dopuszczeniu lub niedopuszczeniu statku do eksploatacji z punktu widzenia wymagań sanitarnych oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 11. 1. Ustala się następujące okresy ważności świadectw zdolności żeglugowej:

1) dla statków pasażerskich	5 lat,
2) dla statków wykonujących przewozy międzybrzegowe	5 lat,
3) dla zbiornikowców	4 lata,
4) dla innych statków z napędem mechanicznym	10 lat,
5) dla innych statków bez napędu mechanicznego	12 lat.

2. W uzasadnionych wypadkach inspektoraty żeglugi śródlądowej mogą ustalić krótsze okresy ważności świadectw zdolności żeglugowej niż przewidziane w ust. 1.

§ 12. W razie potrzeby dokonania zmian w świadectwie zdolności żeglugowej właściciel (użytkownik) statku składa właściwemu inspektoratowi żeglugi śródlądowej odpowiednio udokumentowany wniosek.

§ 13. 1. Ważność świadectwa zdolności żeglugowej przedłuża właściwy inspektorat żeglugi śródlądowej na wniosek właściciela (użytkownika) statku.

2. Do wniosku o przedłużenie ważności świadectwa zdolności żeglugowej należy załączyć tylko te dokumenty, które są niezbędne do przedłużenia terminu ważności.

§ 14. Świadectwo zdolności żeglugowej traci ważność przed upływem terminów określonych w § 11 w razie:

- 1) awarii statku, która spowodowała uszkodzenie kadłuba lub innych urządzeń statku, zagrażające bezpieczeństwu żeglugi.
- 2) przebudowy lub wprowadzenia zmian w urządzeniach statku powodujących, że jego stan nie jest zgodny z treścią dokumentów, które stanowiły podstawę do wydania świadectwa.

§ 15. 1. Świadectwo zdolności żeglugowej może być unieważnione w razie stwierdzenia zaniedbań zagrażających bezpieczeństwu statku, pasażerów i załogi.

2. Unieważnienie świadectwa zdolności żeglugowej może nastąpić także na uzasadniony wniosek technicznego inspektora pracy lub Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

3. Świadectwo zdolności żeglugowej unieważnia inspektorat żeglugi śródlądowej, na którego terenie działalności

znajduje się statek w momencie zakwalifikowania go do pozbawienia świadectwa zdolności żeglugowej.

4. O unieważnieniu świadectwa zdolności żeglugowej inspektorat żeglugi śródlądowej obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić:

- 1) inspektorat żeglugi śródlądowej, który wydał świadectwo,
- 2) właściciela (użytkownika) statku,
- 3) właściwego technicznego inspektora pracy i inspektora Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

§ 16. 1. Koszty związane z dokonaniem opisu stanu technicznego statku i jego urządzeń i wydaniem opinii przez komisję (§ 5 ust. 1 pkt 2) oraz orzeczeń wymienionych w § 5 ust. 3 ponosi właściciel (użytkownik) statku.

2. Za oględziny statku przewidziane w § 9 ust. 2 inspektorat żeglugi śródlądowej pobiera opłatę w wysokości 100 zł, a w razie dokonywania oględzin poza siedzibą inspektoratu — również koszty związane z delegowaniem osób dokonujących oględzin.

3. Za wydanie świadectwa zdolności żeglugowej inspektorat żeglugi śródlądowej pobiera zwrot kosztów druku niezależnie od obowiązującej opłaty skarbowej.

§ 17. Dotychczasowe świadectwa zdolności żeglugowej obowiązują do czasu wygaśnięcia terminów ich ważności.

§ 18. Traci moc zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 16 stycznia 1960 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr 12, poz. 56).

§ 19. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: w z. J. Wiśniewski

93

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 1 kwietnia 1965 r.

w sprawie zatrudniania absolwentów wyższych szkół zagranicznych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) oraz § 63 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Studenci skierowani na wniosek krajowej szkoły wyższej do odbycia studiów wyższych za granicą, będący na ostatnim i przedostatnim roku studiów za granicą, mogą zawierać umowy przedwstępne z zakładami pracy upoważnionymi do zawierania umów przedwstępnych. Umowa przedwstępna może być zawarta przez studenta podczas jego pobytu w kraju bądź za granicą w drodze korespondencyjnej.

2. Do umów przedwstępnych określonych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy § 12 ust. 2, 3, 5 i 6, § 13 ust. 1 i 2, § 14 pkt 2, § 15 oraz § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146), zwanego w dalszym ciągu „rozporządzeniem”.

§ 2. 1. Absolwent wyższej szkoły za granicą, który w czasie studiów zawarł umowę przedwstępną, obowiązany jest w ciągu 30 dni od dnia ukończenia studiów uzgodnić z pełnomocnikiem Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych, zwanym w dalszym ciągu „pełnomocnikiem”, dokładną datę podjęcia pracy.

2. Podjęcie pracy powinno nastąpić nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia ukończenia studiów.

3. Przepis § 17 ust. 2 rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

§ 3. 1. Absolwent, który w czasie studiów nie zawarł umowy przedwstępnej, obowiązany jest w ciągu 40 dni od dnia ukończenia studiów zgłosić się do pełnomocnika po przydział skierowania.

2. Do skierowań, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy § 12 ust. 2, 3 i 5, § 17 ust. 2, § 19 ust. 2—5 oraz § 20 rozporządzenia.

3. Podjęcie pracy powinno nastąpić nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia ukończenia studiów.

§ 4. 1. Wykaz studentów ostatniego i przedostatniego roku studiów szkół wyższych zagranicznych z wyłączeniem studentów, którzy zawarli umowy przedwstępne, pełnomocnik przekazuje zainteresowanym ministerstwom (urzędem centralnym).

2. Na podstawie wykazów, o których mowa w ust. 1, ministerstwa (urzędy centralne) zgłaszają propozycje pracy do pełnomocnika.

§ 5. Studenci mogą zawierać umowy przedwstępne lub być zatrudniani na podstawie skierowania tylko w zakładach pracy objętych wykazem znajdującym się u pełnomocnika. Wykaz ten zawiera zakłady pracy objęte planem umów przedwstępnych oraz zgłoszone bezpośrednio do pełnomocnika przez zainteresowane ministerstwa (urzędy centralne).

§ 6. Skierowania do pracy w wypadkach określonych w § 3 wydaje pełnomocnik na podstawie opinii komisji powołanej przez Ministra Szkolnictwa Wyższego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski